

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Sofina SA, Rebelco SA, Sidro SA / Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-575/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału – Podatek pobierany u źródła od kwoty brutto dywidend krajowych wypłaconych spółkom niebędącym rezydentami – Przeniesienie opodatkowania dywidend wypłaconych spółce będącej rezydentem w przypadku roku, w którym wystąpiła strata – Odmienne traktowanie – Względy uzasadniające – Porównywalność – Zrównoważony podział władztwa podatkowego między państwami członkowskimi – Skuteczność poboru podatku – Proporcjonalność – Dyskryminacja

(2019/C 25/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sofina SA, Rebelco SA, Sidro SA

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Sentencja

Artykuły 63 i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego dywidendy wypłacone przez spółkę będącą rezydentem podlegają opodatkowaniu u źródła, gdy są otrzymywane przez spółkę niebędącą rezydentem, podczas gdy, jeżeli są otrzymywane przez spółkę będącą rezydentem, opodatkowanie ich według systemu prawa powszechnego podatku dochodowego od osób prawnych dokonuje się po zakończeniu roku podatkowego, w którym zostały uzyskane, wyłącznie pod warunkiem, że wynik tej spółki był dodatni w tym roku, a takie opodatkowanie w danym wypadku może nigdy nie nastąpić, jeżeli spółka ta zaprzestała działalności, nie osiągnąwszy wyniku dodatniego od momentu otrzymania tych dywidend.

⁽¹⁾ Dz.U. C 437 z 18.12.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 21 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Ministerio de Defensa / Ana de Diego Porras

(Sprawa C-619/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 99/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Względy uzasadniające – Klauzula 5 – Środki mające na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów lub stosunków pracy zawieranych na czas określony – Odprawa w wypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony z obiektywnej przyczyny – Brak odprawy w wypadku ustania umowy o pracę zawartej na czas określony interinidad

(2019/C 25/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministerio de Defensa

Strona pozwana: Ana de Diego Porras

Sentencja

- 1) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, w którym nie przewidziano wypłaty żadnej odprawy pracownikom zatrudnionym na podstawie umów o pracę na czas określony zawartych w celu zastąpienia pracownika mającego prawo do zachowania swojego stanowiska, takich jak rozpatrywana w postępowaniu głównym umowa *interinidad*, z upływem okresu, na jaki zawarto te umowy, podczas gdy odprawa jest przyznawana pracownikom zatrudnionym na czas nieokreślony z tytułu rozwiązania ich umowy o pracę z obiektywnej przyczyny.
- 2) Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70, należy interpretować w ten sposób, że do sądu krajowego należy dokonanie oceny, zgodnie całością właściwych norm prawa krajowego, czy środek taki jak ten w postępowaniu głównym, który przewiduje obowiązkową wypłatę odprawy pracownikom zatrudnionym na podstawie pewnych umów o pracę na czas określony po upływie okresu, na jaki umowy te zostały zawarte, stanowi odpowiedni środek w celu zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony i ewentualnie karania tych nadużyć lub równoważne rozwiązanie prawne w rozumieniu tego przepisu.
- 3) W sytuacji gdy sąd krajowy stwierdzi, że środek taki jak ten w postępowaniu głównym, który przewiduje obowiązkową wypłatę odprawy pracownikom zatrudnionym na podstawie pewnych umów o pracę na czas określony po upływie okresu, na jaki umowy te zostały zawarte, stanowi odpowiedni środek w celu zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony i ewentualnie karania tych nadużyć lub równoważne rozwiązanie prawne w rozumieniu klauzuli 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70, przepis ten należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w sprawie w postępowaniu głównym, zgodnie z którym zakończenie umów o pracę na czas określony należących do pewnych kategorii skutkuje wypłatą takiej odprawy na rzecz pracowników zatrudnionych na podstawie tych umów, podczas gdy zakończenie umów o pracę na czas określony należących do innych kategorii nie skutkuje wypłatą żadnej odprawy na rzecz pracowników zatrudnionych na podstawie tych ostatnich umów, chyba że w krajowym porządku prawnym nie istnieje żaden inny skuteczny środek w celu uniknięcia i karania takich nadużyć względem tych ostatnich pracowników, co powinien ustalić sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG / Finanzamt Feldkirch

(Sprawa C-625/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 56 i 63 TFUE – Swoboda przepływu usług i kapitału – Instytucje kredytowe – Opłata stabilizacyjna i składka specjalna na tę opłatę określane na podstawie całego bilansu nieskonsolidowanego instytucji kredytowych z siedzibą w Austrii – Włączenie transakcji bankowych mających transgraniczny charakter – Wyłączenie transakcji spółek zależnych z siedzibą w innym państwie członkowskim – Odmienne traktowanie – Ograniczenie – Uzasadnienie

(2019/C 25/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof